

Arrest

nr. 207 401 van 31 juli 2018
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. VAN DE SIJPE
Heistraat 189
9100 SINT-NIKLAAS

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 9 maart 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 28 februari 2017 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 mei 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 juni 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. VAN DE SIJPE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. COENE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker verklaart op 20 maart 2005, als minderjarige, het Belgische grondgebied te hebben betreden. Dit samen met zijn moeder.

1.2. Verzoeker dient op 12 september 2005 als niet-begeleide minderjarige een verzoek om internationale bescherming in. Zijn moeder zou zijn teruggekeerd naar het land van herkomst. Inzake dit verzoek wordt op 9 november 2005 door de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf genomen. In beroep neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) op 18 januari 2006 een bevestigende beslissing van weigering van verblijf. Het tegen deze beslissing ingestelde beroep bij de Raad van State wordt bij arrest van 1 maart 2010 met nummer 201.393 verworpen.

1.3. Verzoeker dient op 28 augustus 2008, intussen meerderjarig, een nieuw verzoek om internationale bescherming in. De commissaris-generaal beslist op 31 augustus 2009 tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. In beroep weigert ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) verzoeker zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus, dit bij arrest van 22 december 2009 met nummer 36 464.

1.4. Verzoeker dient, samen met zijn moeder, op 11 augustus 2009 een aanvraag in om te worden gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Deze aanvraag is gesteund op de gezondheidsproblemen van verzoeker en wordt op 20 januari 2010 ontvankelijk verklaard. Op 29 mei 2012 wordt beslist om verzoeker en zijn moeder tijdelijk te machtigen tot een verblijf van meer dan drie maanden, met name voor de duur van 12 maanden.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding beslist op 14 januari 2014 om de eerder toegekende tijdelijke verblijfsmachtiging op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet niet te verlengen.

1.6. Op 10 februari 2014 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker. Dit bevel wordt verzoeker bij aangetekend schrijven van 11 februari 2014 ter kennis gebracht

1.7. Verzoeker dient op 7 augustus 2014 een nieuwe verblijfsaanvraag in op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Deze aanvraag wordt op 12 september 2014 door de gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding onontvankelijk verklaard, op grond van artikel 9ter, § 3, 3° van de Vreemdelingenwet. Eveneens op 12 september 2014 wordt beslist tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en tot het opleggen van een inreisverbod voor twee jaar. Deze beslissingen worden verzoeker op 29 september 2014 ter kennis gebracht.

1.8. Verzoeker dient op 7 oktober 2014, samen met zijn moeder, een nieuwe verblijfsaanvraag in op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Deze aanvraag wordt op 28 oktober 2014 door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) onontvankelijk verklaard, op grond van artikel 9ter, § 3, 2° van de Vreemdelingenwet.

1.9. Op 15 maart 2016 en op 23 december 2016 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris opnieuw tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen worden verzoeker op respectievelijk 22 maart 2016 en 2 januari 2017 ter kennis gebracht.

1.10. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt op 28 februari 2017 de beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en tot het opleggen van een inreisverbod. Deze beslissingen worden verzoeker op dezelfde dag ter kennis gebracht.

Het inreisverbod is gemotiveerd als volgt:

“Aan de Heer, die verklaart te heten:

naam: [O.]

voornaam: [Y.]

geboortedatum: [...]

geboorteplaats: [...]

nationaliteit: Russische Federatie

In voorkomend geval, ALIAS: [J.S.]

wordt een inreisverbod voor 2 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 28.02.2017 gaat gepaard met dit inreisverbod

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

[...]

X 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten waarvan het meest recente hem ter kennis gegeven werd op 02.01.2017.

Betrokkene weigert hardnekkig aan de terugkeerverplichting te voldoen.

Om deze redenen wordt aan betrokkene in toepassing van art. 74.11, §1, 2°, van de wet van 15.12.1980 een inreisverbod opgelegd.

Twee jaar

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van twee jaar:

Betrokkenes asielaanvragen en recentste aanvragen tot medische regularisatie (die helemaal niet onredelijk lang hebben geduurd) werden negatief afgesloten, waaruit kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 3 EVRM inhoudt.

Ook betrokkenes aanvragen tot verblijf op basis van humanitaire redenen (9bis) werden door DVZ geweigerd. Het loutere feit dat betrokkene banden heeft gecreëerd met België valt niet onder de in artikel 8 van EVRM geboden bescherming. De 'gewone' sociale relaties worden door deze bepaling niet beschermd. Bovendien dienen zowel betrokkene als zijn moeder België te verlaten. Bijgevolg kan geen schending van artikel 8 van het EVRM worden ingeroepen.

Betrokkene heeft dan ook geen enkel wettelijk motief om alsnog in België te verblijven. Uit hetgeen voorafgaat en in het belang van de immigratiecontrole is een inreisverbod van 2 jaar, gelet op de hardnekkigheid van betrokkene om illegaal op het grondgebied te willen verblijven, meer dan proportioneel. Uit onderzoek van het dossier blijkt niet dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan twee jaar."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, van de formele en de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de hoorplicht.

Verzoeker betoogt dat de gemachtigde van de staatssecretaris niet afdoende rekening heeft gehouden met zijn concrete situatie. Meer concreet stelt hij als volgt

"Uit de bestreden beslissing blijkt daarenboven dat het inreisverbod is gebaseerd op artikel 74/11, § 1 tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vw.).

Artikel 74/11, § 1, eerste en tweede lid Vw. luidt als volgt:

[...]

Dienaangaande motiveert de bestreden beslissing dat een inreisverbod wordt voorzien omdat verzoeker een vorige beslissing tot verwijdering niet heeft uitgevoerd.

Krachtens artikel 74/11, § 1, eerste lid van vreemdelingenwet dient de duur van het inreisverbod te worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet, blijkt dat artikel 74/11 van de vreemdelingenwet een onderdeel betreft van de omzetting van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.).

In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding m.b.t. artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: "De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met "alle omstandigheden eigen aan het geval" en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert." (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23).

In casu moet vooreerst worden vastgesteld dat in de bestreden beslissing niet naar behoren wordt gemotiveerd omtrent de termijn van het inreisverbod. In de bestreden beslissing wordt op een inreisverbod opgelegd voor 2 jaar. Verwerende partij had makkelijk een andere termijn kunnen opleggen. Waarom precies deze termijn wordt gehanteerd, wordt niet uiteengezet. Het loutere feit dat verzoeker een aanvraag 9bis Vw. had ingediend en een vroegere beslissing tot verwijdering niet werd

uitgevoerd, is geen reden om onmiddellijk een termijn van 2 jaar op te leggen. Het feit dat aan de terugkeerverplichting niet werd voldaan, verplicht verwerende partij immers niet tot het opleggen van deze termijn. Verwerende partij had makkelijk het inreisverbod kunnen beperken tot een veel kortere termijn, hierbij rekening houdend met de medische problematiek van verzoeker. Verzoeker kampt immers met ernstige psychiatrische problemen, waarvoor hij geen afdoende behandeling kan verkrijgen in zijn land van herkomst, minstens is deze voor hem niet afdoende toegankelijk. Bovendien moet worden opgemerkt dat verzoeker reeds sinds 2000 weg is uit de Russische Federatie (aanvankelijk in Nederland en sinds 2005 in België) en het land hem dus vreemd is. Behoudens zijn moeder kent hij er niemand. Hij spreekt ook onvoldoende Russisch.

In de bestreden beslissing is duidelijk geen afdoende onderzoek terug te vinden dat betrekking heeft op de specifieke omstandigheden van verzoeker, niettegenstaande verzoeker in het verzoekschrift om humanitaire redenen (art.9bis Vw.), alsook in de lopende annulatieprocedure tegen de weigering tot verlenging van zijn verblijfsmachtiging op grond van medische redenen, heeft uiteengezet waarom hij niet kan terugkeren naar het land van herkomst.

Aangezien de gemachtigde een inreisverbod heeft opgelegd voor de termijn van twee jaar zonder enig afdoende motivering omtrent de specifieke omstandigheden van verzoeker, heeft de gemachtigde, gezien de verstrekende gevolgen van een inreisverbod, op een kennelijk onredelijke wijze gehandeld (zie ook arresten RvV nr. 92 111 van 27 november 201 en RvV nr. 104 767, dd. 31 mei 20132). Immers, de bewering dat een tijdelijke verwijdering van twee jaar geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt, kan rekening houdend met de situatie van verzoeker moeilijk worden aanvaard.

Aldus is er sprake van een schending van de formele en materiële motiveringsplicht, minstens van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel.

Tot slot moet worden aangenomen dat ook de hoorplicht is geschonden. Het recht om te worden gehoord, waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en alvorens een besluit wordt genomen dat zijn belangen aanmerkelijk kan beïnvloeden.

In casu staat vast dat de impact van de bestreden beslissing dermate is dat aan verzoeker steeds de mogelijkheid had moeten worden verleend om hem te horen over zijn situatie wanneer men de intentie heeft tot op het opleggen van een inreisverbod. In dat geval was zonder meer duidelijk geworden dat verzoeker in een ernstige psychische toestand bevindt en een inreisverbod van twee jaar onevenredig, minstens onredelijk is. Bovendien verblijft verzoeker reeds meer dan 17 jaar buiten de Russische Federatie waardoor het voor hem uitermate moeilijk zal zijn om thans in de Russische Federatie te vertoeven (zie hierboven) en niet meer naar de Schengenzone te mogen terugkeren.

Deze plicht vloeit trouwens voort uit de vaste rechtspraak van het Europees Hof van Justitie gezien art. 74/11 Vreemdelingenwet een omzetting is van art. 11 van de richtlijn 2008/115/CE. Het Europees Hof van Justitie heeft dienaangaande reeds het volgende gesteld (zie HvJ, 22 november 2012, C-277/11, overweging 81-88):

“Dienaangaande zij eraan herinnerd dat volgens vaste rechtspraak van het Hof de eerbiediging van de rechten van de verdediging een algemeen beginsel van het recht van de Unie vormt (zie met name arresten van 28 maart 2000, Krombach, C-7/98, Jurispr. blz. I-1935, punt 42, en 18 december 2008, Sopropé, C-349/07, Jurispr. blz. I-10369, punt 36).

De onderhavige zaak betreft meer in het bijzonder het recht om in elke procedure te worden gehoord, dat integraal deel uitmaakt van genoemd grondrecht (zie in die zin met name arresten van 9 november 1983, Nederlandsche Banden-Industrie- Michelin/Commissie, 322/81, Jurispr. blz. 3461, punt 7, en 18 oktober 1989, Orkem/Commissie, 374/87, Jurispr. blz. 3283, punt 32). Dit recht is thans niet alleen neergelegd in de artikelen 47 en 48 van het Handvest, die de eerbiediging van de rechten van de verdediging garanderen alsmede het recht op een eerlijk proces in het kader van elke procedure in rechte, maar ook in artikel 41 ervan, dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt.

Artikel 41, lid 2, bepaalt dat dit recht op behoorlijk bestuur met name het recht van eenieder omvat te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen, het recht van eenieder om inzage te krijgen in het hem betreffende dossier, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en zakengeheim alsmede de plicht van de betrokken diensten om hun beslissingen met redenen te omkleden.

Vaststaat dat deze bepaling van algemene toepassing is, zoals uit de bewoordingen ervan blijkt.

Het Hof heeft dus steeds gewezen op het belang van het recht om te worden gehoord en op de zeer ruime strekking ervan in de rechtsorde van de Unie, waar het heeft geoordeeld dat dit recht van toepassing is in iedere procedure die tot een bezwarend besluit kan leiden (zie met name arresten van 23 oktober 1974, Transocean Marine Paint Association/Commissie, 17/74, Jurispr. blz. 1063, punt 15; Krombach, reeds aangehaald, punt 42, en Sopropé, reeds aangehaald, punt 36).

Volgens de rechtspraak van het Hof moet dit recht worden geëerbiedigd, ook al voorziet de toepasselijke wetgeving niet uitdrukkelijk in een dergelijke formaliteit (zie arrest Sopropé, reeds

aangehaald, punt 38). Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en alvorens een besluit wordt genomen dat zijn belangen aanmerkelijk kan beïnvloeden (zie met name arresten van 9 juni 2005, Spanje/Commissie, C-287/02, Jurispr. blz. I-5093, punt 37 en aldaar aangehaalde rechtspraak; Sopropé, reeds aangehaald, punt 37; van 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C-141/08 P, Jurispr. blz. I-9147, punt 83, en 21 december 2011, Frankrijk/People's Mojahedin Organization of Iran, C-27/09 P, nog niet gepubliceerd in de Jurisprudentie, punten 64 en 65).

Bedoeld recht impliceert tevens dat de administratie met de nodige aandacht kennis neemt van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig en onpartijdig te onderzoeken en de beschikking toereikend te motiveren (zie arresten van 21 november 1991, Technische Universität München, C-269/90, Jurispr. blz. I-5469, punt 14, en Sopropé, reeds aangehaald, punt 50). De verplichting om een besluit op voldoende specifieke en concrete wijze te motiveren zodat betrokkene in staat is te begrijpen waarom zijn verzoek is geweigerd, vormt dus het uitvloeisel van het beginsel van eerbiediging van de rechten van de verdediging."

Dat de in het middel opgeworpen wetsartikelen en beginselen van behoorlijk bestuur dan ook geschonden zijn."

2.2.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

De Raad stelt vast dat het bestreden inreisverbod duidelijk de determinerende motieven weergeeft op basis waarvan deze beslissing is genomen.

In de motivering wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsgrond, namelijk artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan. Wat dit laatste betreft, wordt geduïd dat verzoeker geen uitvoering heeft gegeven aan meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten waarvan het meest recente het bevel om het grondgebied te verlaten betekend op 2 januari 2017.

De duur van het inreisverbod wordt vervolgens op twee jaar bepaald. Dit gelet op de hardnekkigheid van verzoeker om illegaal op het Belgische grondgebied te willen verblijven – waar hij reeds meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten naast zich neerlegde –, waar verzoeker geen enkel wettelijk motief heeft om alsnog in België te verblijven en waar een onderzoek van het dossier niet wees op specifieke omstandigheden die een duur van minder dan twee jaar kunnen rechtvaardigen. Verweerder wijst er hierbij op dat zowel de asielaanvragen als de medische verblijfsaanvragen van verzoeker alle negatief zijn afgesloten, zodat een terugkeer naar het herkomstland niet strijdig is met artikel 3 van het EVRM. Hij stelt dat de behandelingsduur van deze aanvragen niet kennelijk onredelijk was. Hij merkt op dat ook de verblijfsaanvragen op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet werden geweigerd. Verder stelt hij dat gewone sociale relaties niet worden beschermd door artikel 8 van het EVRM en verzoekers moeder samen met hem het grondgebied dient te verlaten, zodat ook op deze grond geen schending van deze verdragsbepaling blijkt. Hij acht, in het licht van deze motieven, een inreisverbod voor twee jaar proportioneel, gelet op het belang van de immigratiecontrole.

Er wordt bijgevolg – naast een formele motivering waarom er grond is tot het opleggen van een inreisverbod, met name omdat niet aan de terugkeerverplichting is voldaan – wel degelijk ook formeel gemotiveerd waarom verweerder het nodig achtte verzoeker een inreisverbod voor een duur van twee jaar op te leggen en dit aan de hand van de concrete omstandigheden van het geval. Verzoeker kan niet worden gevolgd in zijn betoog dat het loutere feit dat hij een verblijfsaanvraag op grond van 9bis van de Vreemdelingenwet heeft ingediend en een vroegere beslissing tot verwijdering niet werd uitgevoerd, onmiddellijk heeft geleid tot het opleggen van een termijn van twee jaar en dit de enige reden is die wordt gegeven. Er wordt wel degelijk concreet toegelicht waarom in het voorliggende geval het gepast is de duur van het inreisverbod op twee jaar te bepalen. Hierbij wordt onder meer ook toegelicht waarom verzoekers medische problemen, zijn banden met België en het gegeven dat hij in België met zijn moeder verblijft, niet worden aanvaard als gronden die rechtvaardigen dat een inreisverbod met een kortere duur wordt opgelegd.

De Raad benadrukt dat verweerder, op het ogenblik dat hij een afweging maakt om te bepalen welke termijn er bij het opleggen van een inreisverbod kan worden gehanteerd, de vaststellingen kan laten

meespelen dat verzoeker hardnekkig weigert om een einde te stellen aan zijn illegaal verblijf, waar hij meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten naast zich neerlegde, dat verzoeker geen enkel wettelijk motief heeft om nog in België te verblijven en dat er geen elementen voorhanden zijn die een inreisverbod met een kortere duur rechtvaardigen. Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat werd onderzocht of er wat verzoeker betreft omstandigheden spelen die kunnen nopen tot het opleggen van een inreisverbod met een kortere duur, maar dergelijke omstandigheden niet konden worden vastgesteld.

De motivering van het bestreden inreisverbod laat verzoeker toe om zowel de feitelijke als de juridische overwegingen die aan de basis liggen van deze beslissing, alsmede de reden waarom werd geopteerd voor een inreisverbod van twee jaar, te kennen. De voorziene motivering is pertinent en draagkrachtig en laat verzoeker toe om zijn rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

2.2.2. In de mate dat verzoeker aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met de motivering van de bestreden beslissing, wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel en dit in het licht van de toepassing van de bepalingen van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 74/11, § 1, eerste en tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.”

Uit deze wetsbepalingen volgt dat de minister c.q. de staatssecretaris of zijn gemachtigde in beginsel verplicht is om een inreisverbod van maximum drie jaar op te leggen *“indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd”* of *“indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan”*. Voorts volgt uit het eerste lid van voornoemde bepaling dat de duur van het inreisverbod wordt vastgesteld *“door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval”*. Verweerder beschikt ter zake dus over een ruime discretionaire bevoegdheid om een inreisverbod op te leggen variërend van één dag tot maximum drie jaar, waarbij hij rekening dient te houden met de specifieke omstandigheden van het geval (cf. RvS 18 december 2013, nr. 225.871; RvS 18 december 2013, nr. 225.872; RvS 26 juni 2014, nr. 227.898; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

In casu wordt verzoeker een inreisverbod opgelegd op grond van artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet en omdat hij niet heeft voldaan aan de terugkeerplicht. Verzoeker betwist als dusdanig niet dat hij naliet gevolg te geven aan meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten, waarvan het meeste recente het op 2 januari 2017 betekende bevel om het grondgebied te verlaten, en dat er in zijn situatie dus grond was tot het opleggen van een inreisverbod.

Wat de duur van het inreisverbod betreft, werd verder reeds vastgesteld dat een afzonderlijke motivering werd voorzien, rekening houdende met de specifieke omstandigheden van het geval, waarom wordt besloten om verzoeker een inreisverbod voor een duur van twee jaar op te leggen. Verweerder motiveerde dat een inreisverbod voor een duur van twee jaar in casu proportioneel is, waar verzoeker hardnekkig weigert om een einde te stellen aan zijn illegaal verblijf – meer bepaald waar hij meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten naast zich neerlegde –, waar verzoeker geen enkel wettelijk motief heeft om nog in België te verblijven en waar er geen elementen voorhanden zijn die een inreisverbod met een kortere duur rechtvaardigen. Hij lichtte hierbij onder meer toe waarom hij verzoekers medische problemen, zijn banden met België en het gegeven dat hij in België met zijn moeder verblijft, niet aanvaardt als gronden die rechtvaardigen dat een inreisverbod met een kortere duur wordt opgelegd.

Gelet op de voorziene motivering kan verzoeker niet worden gevolgd in zijn betoog dat de specifieke omstandigheden van zijn geval, wat de duur van het inreisverbod betreft, niet in rekening zijn gebracht of onderzocht of dat op nagenoeg automatische wijze een inreisverbod voor twee jaar werd opgelegd als logisch gevolg van de vaststelling dat niet aan de terugkeerverplichting is voldaan.

De vraag of een derdelander een bereidheid vertoont om vrijwillig te vertrekken wordt in het Terugkeerhandboek (cf. bijlage bij de aanbeveling van de Commissie van 1 oktober 2015 tot vaststelling van een gemeenschappelijk "*terugkeerhandboek*" voor gebruik door de bevoegde autoriteiten van de lidstaten bij het uitvoeren van terugkeergerelateerde taken, C(2015) 6250 final, p. 63) ook vermeld als een verzwarende omstandigheid waaraan bijzondere aandacht kan worden geschonken bij het bepalen van de duur van het inreisverbod.

Verzoeker betoogt dat ten onrechte, bij het opleggen van het inreisverbod voor twee jaar, geen rekening is gehouden met zijn medische problemen. Hij zet uiteen dat hij kampt met ernstige psychiatrische problemen waarvoor hij geen afdoende behandeling kan verkrijgen in zijn land van herkomst en deze minstens voor hem niet voldoende toegankelijk is. Hij stelt in de lopende annulatieprocedure tegen de beslissing tot weigering van verlenging van de tijdelijke verblijfsmachtiging op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet te hebben uiteengezet waarom hij niet kan terugkeren naar het land van herkomst. Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert echter dat verzoekers gezondheidsproblemen wel degelijk in rekening zijn gebracht. Er wordt immers op gewezen dat verzoekers verblijfsaanvragen op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet negatief zijn afgesloten en dit betekent dat een terugkeer naar het herkomstland niet in strijd is met artikel 3 van het EVRM. In de beslissing om de eerder toegekende tijdelijke verblijfsmachtiging niet te verlengen werd reeds vastgesteld dat verzoekers medische problemen verder adequaat kunnen worden behandeld in zijn herkomstland waar de vereiste medische zorgen beschikbaar en toegankelijk zijn voor hem en deze dus verzoekers blijvende aanwezigheid op het Belgische grondgebied niet rechtvaardigen. In het licht van deze eerdere vaststellingen kon verweerder in de bestreden beslissing in redelijkheid oordelen dat verzoekers medische problemen niet van aard zijn dat deze een inreisverbod voor een duur van minder dan twee jaar rechtvaardigen. Er blijkt niet dat deze medische problemen verder nog specifiek in rekening dienden te worden gebracht. De Raad wijst er tevens op dat, waar verzoeker verwijst naar de lopende annulatieprocedure tegen de beslissing tot weigering van verlenging van de tijdelijke verblijfsmachtiging op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, dit beroep door de Raad op 16 juni 2017 bij arrest met nummer 188 508 werd verworpen. Deze beslissing is thans definitief aanwezig in het rechtsverkeer.

Verzoeker geeft nog te kennen dat verweerder andere gegevens in aanmerking had dienen te nemen, zoals het feit dat hij reeds sinds 2000 weg is uit de Russische Federatie en dit land hem dus vreemd is, dat hij er behoudens zijn moeder niemand kent en dat hij ook onvoldoende Russisch spreekt. De Raad stelt vast dat deze elementen in de eerste plaats elementen zijn die dienstig kunnen zijn om zich eventueel te verzetten tegen een genomen verwijderingsbeslissing waarbij een terugkeerverplichting wordt opgelegd. Verzoeker is evenwel niet in beroep gegaan tegen de verwijderingsbeslissing die samenhangt met het bestreden inreisverbod, en heeft zich dus op zich niet verzet tegen een terugkeer naar het herkomstland. Hiermee relativeert hij zelf reeds de voormelde thans ingeroepen elementen. Verzoeker duidt ook niet concreet waarom deze elementen, die zich volgens hem dan blijkbaar op zich niet verzetten tegen een terugkeer naar het herkomstland, dan alsnog relevant zijn wat de duur van het inreisverbod betreft. Hij overtuigt ook niet dat de door hem aangehaalde elementen daadwerkelijk van aard zijn dat deze hem kunnen verhinderen om opnieuw een leven op te bouwen in zijn herkomstland. Verzoeker heeft minstens zijn eerste elf levensjaren doorgebracht in zijn herkomstland, waardoor kan worden aangenomen dat hij aldaar de taal heeft geleerd en hij in zekere mate vertrouwd is met de taal en cultuur in dit land. Verzoeker toont verder niet concreet aan dat hij in zijn land van herkomst geen familieleden meer heeft die hem kunnen en willen bijstaan. Minstens blijkt niet dat zijn moeder hem dan niet voldoende kan ondersteunen bij een terugkeer naar het herkomstland. Dit alles wordt bevestigd door het gegeven dat verzoeker intussen samen met zijn moeder vrijwillig is teruggekeerd naar zijn herkomstland en ter terechtzitting in dit verband ook geen gewag werd gemaakt van specifieke problemen die zich stelden bij de terugkeer. De aangehaalde elementen wijzen verder op zich niet op concrete, nauwe banden met België, of met een ander Schengenland, die maken dat verzoeker de mogelijkheid moet hebben om na minder dan twee jaar te kunnen terugkeren. Ook op dit punt overtuigt verzoeker dus niet dat enige relevante omstandigheid ten onrechte niet in rekening is gebracht bij het bepalen van de duur van het inreisverbod.

Verzoeker stelt nog dat hij in het verzoekschrift om humanitaire redenen op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet heeft uiteengezet waarom hij niet kan terugkeren naar het land van herkomst. Hij verduidelijkt echter niet om welk verzoekschrift het precies zou gaan of op welke (humanitaire) elementen hij dan precies doelt. De Raad herhaalt ook dat verzoeker zich niet heeft verzet tegen de verwijderingsbeslissing van dezelfde datum en intussen zelfs vrijwillig is teruggekeerd naar zijn land van

herkomst. Verzoeker overtuigt met dit betoog geenszins dat enige relevante omstandigheid die kan rechtvaardigen dat hij sneller moet kunnen terugkeren naar het Schengengrondgebied, ten onrechte niet in rekening is gebracht.

In het licht van hetgeen voorafgaat, maakt verzoeker niet concreet aannemelijk dat – bij het bepalen van de duur van het inreisverbod – geen afdoende onderzoek heeft plaatsgevonden omtrent de specifieke omstandigheden van zijn geval of enige specifieke omstandigheid ten onrechte niet in rekening werd gebracht.

De Raad stelt vast dat verzoeker met zijn uiteenzetting niet aantoont dat verweerder wat de gegeven motivering betreffende (de duur van) het inreisverbod betreft, is uitgegaan van een incorrecte of onzorgvuldige feitenvinding of kennelijk onredelijk heeft gehandeld. Hij toont evenmin met concrete argumenten aan dat het bestuur bij het bepalen van de duur van het inreisverbod het evenredigheidsbeginsel niet in acht heeft genomen zoals dit is vervat in artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet. Het louter aangeven niet akkoord te kunnen gaan met de gegeven motivering laat de Raad handelend als annulatierechter ook niet toe zulks vast te stellen.

Een schending van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

2.2.3. Waar verzoeker nog verwijst naar een schending van het hoorrecht, en naar rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie, wijst de Raad erop dat het hoorrecht inderdaad integraal deel uitmaakt van de eerbiediging van de rechten van verdediging, dat een algemeen beginsel van Unierecht is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, pt. 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, *Mukarubega*, pt. 45). Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie moet het recht om te worden gehoord worden geëerbiedigd, ook al voorziet de toepasselijke wetgeving niet uitdrukkelijk in een dergelijke formaliteit (HvJ 18 december 2008, C-349/07, *Sopropé*, pt. 38; HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, pt. 86; HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, pt. 32).

De verplichting tot eerbiediging van de rechten van de verdediging van de adressanten van besluiten die hun belangen aanmerkelijk raken, rust op de administratieve overheden van de lidstaten wanneer zij maatregelen of beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, pt. 35). Het is niet betwist dat dit in casu het geval is.

Er wordt op gewezen dat volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80).

Verzoeker betoogt dat hij, indien gehoord, had kunnen wijzen op zijn ernstige psychische toestand en op het gegeven dat hij meer dan 17 jaar buiten de Russische Federatie heeft verbleven, waardoor het voor hem moeilijk zal zijn om te vertoeven in zijn land van herkomst en niet meer te mogen terugkeren naar het Schengengrondgebied. De Raad herhaalt dat verzoeker geen nieuwe elementen inzake zijn gezondheidstoestand voorlegt die hij niet reeds voorlegde aan het bestuur in het kader van zijn verblijfsaanvragen op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Deze zijn onderzocht door het bestuur, waarbij uiteindelijk werd vastgesteld dat, nu hospitalisaties niet langer nodig zijn maar ambulante begeleiding volstaat, verzoeker kan reizen en de voor zijn aandoening nog vereiste medische zorgen ook beschikbaar en toegankelijk zijn voor hem in zijn land van herkomst. In de bestreden beslissing wordt ook naar deze beslissingen verwezen, beslissingen die intussen definitief aanwezig zijn in het rechtsverkeer. Hij overtuigt dus niet dat het horen op dit punt nog had kunnen leiden tot een andere beslissingname. Verder blijkt in casu niet dat het enkele gegeven dat verzoeker reeds 17 jaar buiten zijn herkomstland heeft verbleven, dan maakt dat er concrete gronden zijn die maken dat hij sneller dan na een periode van twee jaar moet kunnen terugkeren naar het Schengengrondgebied. Er blijkt niet dat concrete elementen worden aangebracht die kunnen maken dat verzoeker in zijn herkomstland geen leven meer kan opbouwen en evenmin dat hij concrete belangen heeft op het Schengengrondgebied.

De vaststelling dringt zich dan ook op dat verzoeker geen concrete elementen naar voor brengt die ertoe hadden kunnen leiden dat de bestreden beslissing niet werd genomen of dat een minder nadelige beslissing werd genomen.

Een schending van de hoorplicht wordt dan ook niet aangetoond.

2.2.4. Het enig middel is ongegrond.

3. Kosten

Verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig juli tweeduizend achttien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS